

p. 7/142 tole

KSIĘGOWNICZKA

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

1 KR 5/14

Dnia 28 stycznia 2014r

Sąd Okręgowy w T Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Sadecka (spr)

Sędziowie: SSO Kinga Braty

SSO Jacek Satko

Protokolant: st. sekr. Anna Moździerz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Jakubasa
po rozpoznaniu w sprawie A T
skazanego za przestępstwo z art. 178a § 2 kk
zażalenia prokuratora na postanowienie Sądu Rejonowego w T z dnia 12
listopada 2013r o umorzeniu postępowania wykonawczego w zakresie
wykonania kary ograniczenia wolności (sygn.)
z urzędu – w przedmiocie zapytania prawnego

na podstawie art. 441 § 1 kpk

p o s t a n a w i a

zwrócić się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego:

„Czy zawarte w art. 50 ust 2 ustawy z dnia 27 września 2013r o zmianie ustawy
– Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r,
poz. 1247) określenie „ górna granica ustawowego zagrożenia przewidziana za
ten czyn” odnosi się wyłącznie do zagrożenia przewidzianego w sankcji
przepisu określającego dany typ wykroczenia, czy też należy go odnosić do
górnjej ustawowej granicy danego rodzaju kary przewidzianej w Kodeksie
wykroczeń ?.”

UZASADNIENIE

Przedstawione wyżej zagadnienie prawne wyłoniło się w następującej sytuacji procesowej.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T... z dnia 6 sierpnia 2013r, sygn. akt..., A... T... został skazany za przestępstwo z art. 178a § 2 kk (jazda rowerem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości), na karę 3 miesięcy ograniczania wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym.

Skazany został skierowany do wykonania kary ograniczenia wolności poprzez pracę w T... Ośrodku Rekreacji i Sportu w T..., którą miał rozpocząć w dniu 28.10.2013r. Ostatecznie karę tą wykonywał w dniach 18,19,21 i 22 listopada 2013r i łącznie odpracował 27 godzin. (pismo ZKSS z dnia 27.01.2014r)

W trakcie postępowania wykonawczego Sąd Rejonowy w T... e, orzekając z urzędu, postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r, sygn. akt...

..., na mocy art. 15 § 1 k.k.w. umorzył postępowanie wykonawcze w zakresie wykonania kary ograniczenia wolności, wskazując, iż czyn za który skazano A... T... na mocy ustawy z dnia 27 września 2013r o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw został przekształcony w wykroczenie, które zagrożone jest jedynie karą aresztu lub grzywny. Skoro znowelizowane przepisy nie przewidują za tego rodzaju czyn kary ograniczenia wolności a zasady zamiany kar określone w art. 50 ust. 1 i 2 cyt. Ustawy, odnoszą się do górnej granicy ustawowego zagrożenia za dany czyn, postępowanie wykonawcze w zakresie kary ograniczenia wolności należało zdaniem sądu umorzyć.

Orzeczenie to zaskarżył prokurator zarzucając obrazę prawa materialnego, a to art. 15 § 1 k.k.w., poprzez jego błędne zastosowanie i umorzenie postępowania wykonawczego wobec skazanego A... T... podczas gdy

regulacja zawarta w art. 50 ust. 2 Ustawy z dnia 27 września 2013r o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw nie daje podstaw do przyjęcia, iż w sprawie zachodzi inna przyczyna wyłączająca postępowanie wykonawcze, będąca przesłanką umorzenia tegoż postępowania w sytuacji skazania za przestępstwo z art. 178 a § 2 k.k., lecz do zastosowania na zasadzie wykładni a rubrica art. 39 § 1 i 2 k.w..

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podnosi, iż modyfikacja penalizacji prowadzenia roweru w stanie nietrzeźwości dokonana cytowaną ustawą i usytuowanie tego czynu w kategorii wykroczeń, nie oznacza rezygnacji z karania za tego rodzaju czyn a jedynie służyć ma dostosowaniu represji karnej do wagi naruszonych przez sprawcę norm prawa. Wobec braku w sankcji za wykroczenie z art. 87 § 1a k. w. kary ograniczenia wolności, nie można zastosować wobec skazanego reguły zamiany kar określonej w art. 50 ust. 2 cyt. Ustawy. Prokurator opowiada się w tej sytuacji za stosowaniem w drodze wykładni a rubrica instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej w art. 39 § 1 k.w. i orzeczenie w miejsce kary ograniczenia wolności kary grzywny.

W konkluzji domaga się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie w miejsce kary ograniczenia wolności – w oparciu o art. 39 § 1 i 2 k.w. – kary grzywny w wysokości 500 zł.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy Sąd Okręgowy powziął wątpliwość w zakresie określonym sentencją postanowienia, która uzasadnia wystąpienie z niniejszym zapytaniem prawnym.

Rozważając na wstępie przesłanki formalne wystąpienia do Sądu Najwyższego z pytaniem prawnym zaznaczyć należy, że wskazane zagadnienie wyłoniło się przy rozpoznawaniu środka odwoławczego, który jest dopuszczalny, a Sąd Okręgowy jest właściwy do jego rozpoznania. Co do przesłanek merytorycznych, przedstawione zagadnienie dotyczy kwestii

25
prawnej, której wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia a skomplikowany charakter zagadnienia wymaga dokonania zasadniczej wykładni ustawy.

Niespornym jest, iż powołana przez Sąd Rejonowy przesłanka umorzenia postępowania wykonawczego związana jest z wykładnią art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013r o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. (Dz. U z 2013r poz. 1247), zaś przedmiotowe zagadnienie wykracza poza zakres postępowania wykonawczego, co uzasadnia właściwość i skład sądu odwoławczego zgodny z art. 30 § 2 k.p.k..

Wskazana ustawa dokonała kontrawencjonalizacji określonych czynów, rezygnując z traktowania ich jako przestępstw i wartościując je jako wykroczenia. Jednym z nich jest prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka. Począwszy od 9 listopada 2013r tego rodzaju czyn zagrożony jest jedynie karą aresztu lub grzywny nie niższej niż 50 zł. (art. 87 § 1a k.w.)

Ustawodawca dokonując powyższej zmiany wprowadził w art. 50 ust. 1 i ust 2 obowiązek zamiany prawomocnych kar podlegających wykonaniu a orzeczonych za tego rodzaju czyny według określonych w jej treści reguł.

Przepis ten stanowi, że:

„ ust.1. Jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn, a jeżeli ustawa nie przewiduje za ten czyn kary aresztu, na karę ograniczenia wolności lub grzywny, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w kwocie od 10 do 250 zł i nie przekraczając górnej granicy tego rodzaju kary przewidzianej za ten czyn.

ust. 2. Jeżeli według niniejszej ustawy czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na grzywnę lub karę ograniczenia wolności stanowi wykroczenie, orzeczone kary podlegają zamianie tylko wówczas, gdy kara

grzywny lub ograniczenia wolności podlegająca wykonaniu przekroczyłaby górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianą za ten czyn. Wówczas orzeczoną karę grzywny lub ograniczenia wolności zamienia się na karę w wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za dany czyn."

Jak to zostanie niżej wykazane, redakcja przytoczonego przepisu jest niejasna, a próby jej wykładni prowadzą do niejednoznacznych wniosków.

Zgodnie z hierarchią dyrektyw interpretacyjnych, analizę rozpocząć należy od wykładni językowej. Prowadzi ona do jednoznacznego wniosku w zakresie zamiany kary pozbawienia wolności. Wprowadza zasadę, że kara ta podlega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn stanowiący według nowej ustawy wykroczenie zaś w przypadku braku takiej sankcji poleca dokonanie zamiany na karę ograniczenia wolności lub grzywnę przy zastosowaniu określonego przelicznika kwotowego i przy ograniczeniu do górnej granicy tego rodzaju kary. Skoro zgodnie z art. 20 § 1 k.w. kara ograniczenia wolności trwa 1 miesiąc, w przypadku zamiany kary pozbawienia wolności na karę ograniczenia wolności, ten właśnie wymiar będzie limitował wysokość zamienionej kary.

Inaczej sytuacja przedstawia się w przypadku zamiany kary ograniczenia wolności i grzywny. Na gruncie wykładni językowej konieczność zamiany tych kar po pierwsze uzależniona jest od ustalenia, że ich wymiar przekracza górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego za ten czyn w nowej ustawie. Po drugie poleca redukcję tych kar do górnej wysokości ustawowego zagrożenia. Nie daje jednak odpowiedzi jak postąpić w przypadku, gdy czyn objęty kontrawencjonalizacją nie jest zagrożony tego rodzaju sankcją.

Pojawia się w związku z tym podstawowe pytanie, czy w takim przypadku w ogóle zachodzi konieczność zamiany kar. Użyte w treści art. 50 ust 2 określenie „orzeczone kary ulegają zamianie tylko wówczas” odczytane

24

literalnie prowadziłoby do negatywnej odpowiedzi. Skoro bowiem sankcja za wykroczenie nie zawiera określonego rodzaju kary, nie zostałby spełniony warunek przekroczenia jej górnej granicy. Przyjęcie tej wykładni prowadziłoby do wniosku, iż o możliwości (i konieczności) zamiany kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej za czyny, które obecnie stanowią wykroczenie decydowałaby zbieżność rodzaju kary wymierzonej za przestępstwo i aktualnej sankcji za wykroczenie. W konsekwencji takiej wykładni, kara pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego za przestępstwo z art. 178 a § 2 k.k. podlegałaby zawsze zamianie na karę miesiąca aresztu (art. 19 k.w.) zaś kara ograniczenia wolności orzeczona za tego samego rodzaju czyn podlegałaby wykonaniu w całości, a więc w wysokości nawet 12 miesięcy (art. 34 § 1 k.k.) Oznaczałoby to, że sprawcy skazani na surowszą karę zostaliby potraktowani łagodniej niż sprawcy, którym wymierzono karę łagodniejszego rodzaju. Byłoby to sprzeczne z art. 32 Konstytucji RP, który stanowi, że wszyscy są równi wobec prawa. Stałoby to również w oczywistej sprzeczności z celami omawianej regulacji, której istota sprowadzała się do złagodzenia niewykonanych dotąd kar za określone przestępstwa do poziomu sankcji przewidzianej za tego rodzaju czyny jako wykroczenia. Zaznaczyć także należy, iż w uzasadnieniu projektu omawianej ustawy nie ma mowy o rezygnacji z zamiany kary ograniczenia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. na łagodniejszą sankcję dopuszczalną na gruncie Kodeksu wykroczeń. Taka treść art. 50 ust 2 cyt. ustawy zdaje się wskazywać na błąd ustawodawcy skutkujący powstaniem konstrukcyjnej luki prawnej.

Na gruncie powyższych rozważań stwierdzić należy, iż wykładnia językowa omawianych przepisów prowadzi do wniosków sprzecznych z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi, rażąco niesłusznych w świetle powszechnie akceptowanych wartości, niesprawiedliwych i nieracjonalnych. Rodzi to konieczność skorzystanie z innych reguł interpretacyjnych. (por. uchwałę SN z 18.10.2001, I KZP 22/01, OSNKW

2001/11-12/86; wyrok SN z 8.04.2001. V KKN 281/00, OSNKW 2002/7-8/56; J. Wróblewski, Sądowe stosowanie prawa, Warszawa 1988, s.143-144)

Stosując reguły wykładni systemowej zwrócić należy uwagę na miejsce komentowanego przepisu ogólnie w systemie prawa a także jego usytuowanie w ustawie, która go wprowadza. Omawiane przepisy mają charakter normy intertemporalnej o charakterze przejściowym zawężonej do czynów objętych ustawą z dnia 27 września 2013r i ograniczoną do prawomocnych a niewykonanych orzeczeń skazujących za czyny przekształcone z przestępstw w wykroczenia. Odnosząc ich treść do przepisów intertemporalnych zawartych w Kodeksie wykroczeń i Kodeksie karnym stwierdzić należy, iż zazębiają się jedynie z regułami zawartymi w Kodeksie karnym. Na gruncie prawa wykroczeniowego za prawnie relewantne ustawodawca uznaje tylko zmiany zaistniałe między datą czynu a datą orzekania, (art. 2 § 1 k.w.) co oznacza, iż zmiana prawa, która nastąpiła na etapie postępowania wykonawczego nie ma znaczenia, o ile nie chodzi o przypadek depenalizacji. (art. 2 § 2 k.w.) Bardziej rozbudowane zasady związane ze zmianą prawa przewiduje art. 4 Kodeksu karnego. Ustawodawca uregulował w nim w szczególności (§2 – 4) kwestie związane z zamianą kary orzeczonej prawomocnym wyrokiem. Ogólnie rzecz ujmując polegają one na obniżeniu już wymierzonej kary do aktualnych granic zagrożenia obowiązujących według przepisu nowego. W doktrynie spornym jest jednak czy reguły te mają w ogóle zastosowanie do czynów objętych kontrawencjonalizacją. W uzasadnieniu do projekt kodeksu karnego z 1997r opowiedziano się za ich stosowaniem do czynów przewartościowanych z przestępstw na wykroczenia. (Nowe kodeksy karne z 1997r z uzasadnieniem, Warszawa 1997, s.122 teza 20) Stanowisko te podzielił także Tadeusz Bojarski w publikacji pt. „Znaczenie czynnika czasu w zakresie karalności czynu i wymiaru kary”, zawartej w czasopiśmie „Teka Komisji Prawniczej”, PAN Oddział w Lublinie 2010, s.51-52) Zdecydowanie odmienne stanowisko zajmuje W. Wróbel, który uważa, że w przypadku usunięcia normy

dotychczasowej z ustawy karnej i wprowadzenie odpowiedzialności za czyn stanowiący wykroczenie, nie będzie zachodziła sytuacja kolizji normy „starej” z „nową”, co wyklucza stosowanie reguł z art. 4 k.k.. W takiej sytuacji właściwym punktem odniesienia będzie według tego autora norma zawarta w art. 2 § 1 k.w.. (W. Wróbel „Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym, Kraków 2003, s. 495, 501-502) Dyskusja ta dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma jednak decydującego znaczenia skoro ustawodawca w art. 50 cyt. Ustawy szczegółowo uregulował kwestię wykonania kar orzeczonych za objęte kontrawencjonalizacją czyny. Zwrócić natomiast należy uwagę na sposób redakcji art. 4 § 2 kk i art. 50 ust 2 Ustawy. Kodeks karny za punkt odniesienia przyjmuje zagrożenie karą w nowej ustawie i odnosi go do kary orzeczonej. Natomiast w art. 50 ust 2 na pierwszy plan wysuwa się kwestia pozostawiania kary na etapie wykonywania a w dalszej kolejności wskazuje się rodzaj i wymiar kary, który odnosi się do nowej sankcji przewidzianej za wykroczenie. Zarówno jednak na gruncie Kodeksu karnego jak i art. 50 ustawy nowelizacyjnej z 2013r brak podstaw do przyjęcia, że reguły modyfikacji kar nie dotyczą wszystkich skazań w zakresie czynów, co do których wskutek zmiany przepisów doszło do złagodzenia ustawowych sankcji. Powinnością sądu na gruncie wykładni przepisów przejściowych zawartych w art. 50 ust 1 i 2 jest zatem dokonanie takiej wykładni prawa, która usunie wskazaną lukę konstrukcyjną i nie będzie kolidowała z powszechnie akceptowanymi regułami wnioskowania prawniczego.

Propozycję takiej wykładni przedstawił Ryszard Stefański w publikacji pt. „Prowadzenie pojazdu niemechanicznego w stanie nietrzeźwości – ponownie wykroczeniem.” (Paragraf na drodze 12/2013 s.20-21) Autor opowiedział się za przyjęciem w omawianym przypadku - w drodze *analogiam legis* –w miejsce ustawowego zagrożenia za tego rodzaju czyn, górnej granicy tego rodzaju kary. Przy zastosowaniu takiego rozwiązania niewykonane kary ograniczenia

wolności, przekraczające 1 miesiąc orzeczone za przestępstwo z art. 178 a § 2 kk podlegałyby obniżeniu do tego wymiaru.

Zaproponowane rozwiązanie jest w ocenie Sądu Okręgowego trafne. Skoro w ogóle na gruncie znowelizowanych przepisów, możliwym jest orzeczenie za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. kary ograniczenia wolności (przy zastosowaniu art. 39 § 2 k.w.) pomimo braku w typie tego czynu tego rodzaju sankcji oznacza to, że określone w części ogólnej Kodeksu wykroczeń ustawowe granice tego rodzaju sankcji mogą stanowić punkt odniesienia do łagodzenia kar ograniczenia wolności orzeczonych w oparciu o poprzednio obowiązującą ustawę. Zastosowanie takiego mechanizmu pozwala na pełną realizacją głównego celu przepisów przejściowych zawartych w ustawie nowelizacyjnej polegającego na dostosowania zakresu pozostałych do wykonania kar orzeczonych w poprzednim stanie prawnym do zdecydowanie łagodniejszych sankcji zawartych w nowej ustawie. Zatem za przyjęciem takiej właśnie interpretacji zawartego w art. 50 ust 2 pojęcia „ustawowego zagrożenia” jako odnoszącego się do górnej granicy kary rodzajowej nie zaś wyłącznie sankcji zawartej w typie wykroczenia przemawia wykładnia teleologiczna. Rozwiązanie te czyni też zadość konstytucyjnym wymogom równości wobec prawa.

Uzyskanie takiego wyniku wykładni mogłoby prowadzić do wniosku, że nie zachodzi potrzeba zwrócenia się z przedmiotowym zapytaniem. Jednak jak wynika z pisma Dyrektora Departamentu Prawa Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 5.11.2013, DPK I 401/7/12, przesłanego do wszystkich sądów w kraju, interpretacja wskazanego przepisu nie jest tak oczywista. Departament Prawa Karnego zaproponował zgoła odmienną wykładnię. Wskazał mianowicie na możliwość umorzenia postępowania wykonawczego w przedmiocie wykonania kary ograniczenia wolności z powołaniem się na przesłankę z art. 15 § 1 k.k.w., tj. innej przyczyny wyłączającej postępowanie. Sądowi Okręgowemu z urzędu wiadomo, że sądy zaaprobowały koncepcję

31

tyczącą niemożności kontynuowania postępowania wykonawczego w sprawach, gdzie orzeczono za kierowanie rowerami w stanie nietrzeźwości karę ograniczenia wolności. Sąd Okręgowy wykładni tej nie podziela. Zaproponowane rozwiązanie nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach. Nie sposób w szczególności wywodzić go z treści art. 4 § 1 k.k.. Abstrahując od tego czy w przypadku przewartościowania przestępstw w wykroczenia reguły z art. 4 § 1 kk nie wypiera norma art. 2 § 1 k.w., stwierdzić trzeba, iż zasady te dotyczą zmiany prawa na etapie orzekania (rozpoznania) nie odnoszą się natomiast do wykonania prawomocnych wyroków wydanych przed tą zmianą. Możliwość zmiany prawomocnego orzeczenia musi znajdować oparcie w przepisach. W przypadku modyfikacji penalizacji drogę do tej zmiany otwiera art. 4 § 2 – 4 k.k. odnośnie przestępstw oraz art. 2 § 2 k.w. odnośnie wykroczeń. Jedynie z uwagi na treść art. 50 ustawy nowelizacyjnej otwarta została możliwość zmiany prawomocnie orzeczonych kar za czyny objęte kontrawencjonalizacją. W kontekście propozycji zawartej w piśmie Departamentu Prawa Karnego zauważyć też należy, iż prowadzi ona do rażąco nierównego traktowania skazanych za tego samego rodzaju czyny. Na skutek tej wykładni osoby skazane za kierowanie rowerem w stanie nietrzeźwości na karę ograniczenia wolności zwolnione zostałyby z wykonania tej kary a w przypadku sankcji łagodniejszego rodzaju w postaci grzywny skazani mogliby jedynie liczyć na jej złagodzenie do 5000 zł.

Nie można też pominąć zaznaczonych w doktrynie rozbieżnych interpretacji pojęcia „ustawowego zagrożenia”. Pierwsza utożsamia go z zagrożeniem, na jakie wskazuje tylko norma zakazująca. Druga zakłada szerszą formułę interpretacji uwzględniającą także przepisy określające podstawy i reguły szczególnego wymiaru kary, zawarte w części ogólnej ustawy karnej. (A.Zoll, Kodeks karny – komentarz. Część ogólna, Kraków 1998 s.71, W. Sieracki, WPP 1976, z. 3, s. 318). W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje wąskie rozumienie tego pojęcia. (por. post. SN z 6.09.2000, III KKN

337/00, OSNKW 2000/9-10/81) Głównym argumentem, na który powołuje się Sąd Najwyższy jest potrzeba zapewnienia jednolitości i spójności systemu prawa, której warunkiem jest przestrzeganie dyrektywy nadawania tego samego znaczenia tym samym pojęciom niezależnie od kontekstów, w których występuje. Aprobując w pełni rozumowanie Sądu Najwyższego, wydaje się iż stanowisko to nie powinno sprzeciwiać się zaaprobowaniu wskazanej wyżej propozycji wykładni art. 50 ust 2 cyt. ustawy. Zaproponowana wykładnia nie dotyczy bowiem modyfikacji granic sankcji lecz otwiera możliwość objęcia pojęciem „ustawowego zagrożenia” nie tylko zagrożenia zawartego w normie zakazującej lecz także w części ogólnej ustawy wykroczeniowej, jednak bez ingerencji w jej wymiar.

Dla uzupełnienia powyższych rozważań tyczących wykładni art. 50 ust 2 ustawy nowelizacyjnej wskazać trzeba, iż na wskazówki dotyczące rozstrzygnięcia zagadnienia określonego w zapytaniu prawnym nie natrafiono w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego pomimo, że identyczne jak w art. 50 analizowanej ustawy rozwiązanie zastosowano w art. 12 ust 2 ustawy z dnia 28 sierpnia 1998r o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawy o ustroju kolegiów do praw wykroczeń , ustawy – Kodeks pracy i niektórych innych ustaw. (Dz. U. 1998, Nr 113, poz. 717) W orzecznictwie Sądu Najwyższego odnoszącym się do spraw związanych ze stosowaniem wskazanego przepisu wskazano na szereg kwestii aktualnych również na gruncie art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013r. Uchwałą SN z dnia 23 lutego 1999r przesądzono kwestię trybu rozpoznania oraz składu sądu. (IKZP 37/98, OSNKW 999/3-4/10) W postanowieniu z dnia 31 marca 2005r (IV KK 55/05) wskazano na konieczność odpowiedniego modyfikowania kary orzeczonej za czyn stanowiący według nowej ustawy tylko wykroczenie na każdym etapie postępowania, dopóki kara nie zostanie wykonana. (LEX nr 147245) Na gruncie tego przepisu nie zaistniała jednak sytuacja polegająca na braku w sankcji za wykroczenie innej niż pozbawienia

33
wolności kary wymierzonej prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo.

W podsumowaniu powyższych rozważań stwierdzić należy, że przy rozpoznaniu zażalenia pojawiło się zagadnienie prawne dotyczące wykładni ustawowej przesłanki decydującej o możliwości zastosowania reguł określonych w art. 50 ust 2 ustawy z dnia 27 września 2013r o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw do modyfikacji kary ograniczenia wolności poprzez obniżenie jej do górnej ustawowej granicy tego rodzaju kary przewidzianej w kodeksie wykroczeń, mimo braku zagrożenia tego rodzaju sankcją za czyn stanowiący obecnie wykroczenie.

Zarysowane wyżej wątpliwości uzasadniają zdaniem Sądu Okręgowego wystąpienie z niniejszym pytaniem prawnym.